

MEGY A GŐZÖS



Egyszer Fiuméből utaztam hazafelé. Velünk utazott egy kis parasztfiú, akit Amerikából küldtek haza. New Yorkban rábízták a fiúcskát a hajó egyik matrózára, az pedig Fiumében megkérte a mi vonatunk kalauzát, hogy vigyázzon a kis utasra és a szülőhelye állomásán szállítsa le.

Éjjel robogott át a vonat a Karszt-hegységen és Horvátországon. Mire megvirradt, átkeltünk a Dráván. Ahogy kimegyek a folyosóra, hogy a reggelben gyönyörködjem, ott találtam a kis világlátott utast.

- Hogy hívnak, fiacskám? – kérdeztem tőle.
- Bakos Palinak – felelte.
- Te vagy, ugye, az a fiú, aki Amerikából utazik haza?
- Igenis, kérem, én vagyok az a fiú.
- No, hiszen akkor te sok szépet láttál, fiam.
- Bizony sokat láttam én, bácsi.
- Hát, mit tetszett neked, Pali, a legjobban a világon?

A fiú elgondolkozott és kimélázott a vidékre. A nap már fölkel, és elöntötte aranyos fénnel a magyar földet.

- A legjobban tetszett nekem a búza meg a repce – felelte a fiú.
- Hát láttál te Amerikában búzát meg repcét?
- Ott nem láttam, de itthon eleget.
- No, de azért csak ott is láttál szépet? Hiszen a tenger csak szép?
- Szép – felelte kurtán a fiú.
- A tengeri hajó is nézni való.
- Azon is van mit nézni.

– Meg aztán, te Pali, a kikötő milyen nagyszerű látvány! Mennyi hajó van kikötve! Egyik jön, a másik megy. És mennyi ember tolong, zibong a tengerparton. Még szerencsén is van köztük.

- Van – hagyta helyben Pali.

– És milyen nagy az a New York! Annyi ott az ember, hogy alig lehet járni az utcán.

- Alig bizony.

Pali szeme csak künn járt a mezőn. Folyton kibámult a vonat ablakán és úgy felelgetett.

– Aztán meg – folytattam –, milyen magasak ott a házak! Tíz-húsz emeletes is akad köztük.

- Akad több is.
- Láttál ilyen szörnyű nagy házat?
- Láttam. Voltam is egyszer a tizenötödik emeleten.
- No lám, ezt sem mondhatja el magáról minden falubeli fiú. Hát hogy tetszett neked New York városa?

- Nagyon füstös – felelte a fiú.
- Hát a palotái?
- Nincs udvaruk, se kertjük.
- Hát az utcái?
- Egyiknek sincs a végén rét.

Egyszerre fölkiáltott a fiú:

- Nini, kapálnak!

A vasúti töltés mellett magyar munkásemberek kapálták a földet. Pali kihajolt az ablakon, és úgy nézte mohón a munkásokat.

A szeme csillogott.

- De szeretnék én is köztük lenni, mint az a fiú, ott ni! – kiáltotta.

Megfeledezett a tengerrel, a hajóval, New York városával és annak a tíz-húsz emeletes házairól. Lekapta a kalapját és kilengette az ablakon, aztán a fehér zsebkendőjét is kilobogtatta.

A munkások percre abbahagyták a munkát. Az egyik visszaköszönt a kalapjával. Már akkor a vonat több ablakából is lengettek kendőt feléjük.

A fiú tovább nézelődött az ablaknál.

- Jaj, de szép ott az a kis torony! – kiáltotta.

Egy falucska tornya integetett a távolból.

– Ni, milyen szépen kanyarog az a patak ott a bokrok közt! – szólt mosolyogva a fiú. – És a nyárfasor az út mentén milyen egyenes! Az a domb ott milyen kék a virágtól! Az erdő ott milyen zöld!

Egyszerre fölkiáltott:

– Itt a falu! Mennyi akácfa! Mennyi virág a kertben! Ni, a kéményen golya fészkel! Jó reggelt, golya pajtás!

A gyerek hallgatott kissé, aztán így szólt:

- A mi falunkban még több a fa!

– Igazán?

– Bizony. A virág is szebb ám ott. A patak egészen a falunk szélén van. Malom is kelepel rajta. A tornyunk is szebb, nagyobb... A mi kéményünkön is fészkel a golya, az ereszünk alatt a fecske...

A gyerek egyszerre nagyon beszédessé vált. Megveregettem a vállát.

– Úgy látszik, fiam, neked jobban tetszik a falud egész Amerikánál – mondtam.

- Szebb is az annál – felelt Pali, és szeme megnedvesedett.

A vonat pedig gyorsan robogott a Pali faluja felé.